

ת"פ 28680/08/19 - מדינת ישראל נגד ר' ר' ל'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 28680-08-19 מדינת ישראל נ' ל'

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט מדינת ישראל	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד בן חיים נגד ר' ר' ל'	
	ע"י ב"כ עו"ד סגל	הנאשם

גזר דין

העבירות

הנאשם, כבן 35 שנים, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בנוגע ל-2 אירועים של עבירות אלימות כלפי בת זוגו.

על פי תיאור העובדות באישום הראשון, ביום 8.8.19 התווכחו הנאשם והמתלוננת בביתם, אז איים עליה כי עליה להוציא את בגדיה מחדר השינה שכן הוא ינעל את החדר ולא יאפשר לה להיכנס, וכן לחש באוזניה כי עליה להיזהר. כשביקשה מאמה בטלפון להזעיק את אחיה הקטן לביתה, צעק הנאשם לעברה: "שיבוא לפה, הזמנת את ע'...? תגידי לו שיבוא לפה עכשיו שאני רוצה אותו פה גבר שבא לפה עכשיו בבית שלי... הוא יחטוף דקירה בלב". בגין כך, הורשע בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

על פי עובדות האישום השני, ביום 23.3.19 חזר הנאשם לביתו לאחר שנעדר במשך יממה ונטל עמו את מפתחות הרכב המשמש את המתלוננת להסעת בנותיהן, ומנע ממנה להתנייד. הנאשם סירב להשיב את המפתחות ובעקבות זאת פרץ וויכוח. הנאשם החל לצלם את המתלוננת באמצעות הטלפון הנייד שלו בניגוד לידיעתה. כשגילתה זאת, ביקשה כי יחדל וימחק את הסרטון, אך הוא סירב. בתגובה, המתלוננת חטפה את הטלפון מידי וסירבה להשיבו. הנאשם אחז בחוזקה בשתי ידיה והיא נפלה ארצה, ומיד הוציא את הטלפון בכוח מידיה. בגין כך, הורשע בעבירה של תקיפה סתם בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

כתב האישום הוגש בהליך דחוף, יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, אך הנאשם שוחרר בתנאים, שהוקלו במהלך הזמן.

בין הצדדים שוררת מחלוקת משמעותית בעניין העונש. בשלב הראשוני הוצגה הסכמה דיונית, לפיה יינתן תסקיר מטעם שירות המבחן וככל שיישא אופי חיובי, תגביל התביעה עתירתה, למאסר בעבודות שירות ואילו הנאשם יהיה חופשי בטיעונו. בסופו של יום, לאחר שניתן התסקיר עותרת התביעה להטלת מאסר בעבודות שירות, ואילו הנאשם עותר לסיום ההליך בלא הרשעה.

התסקירים

ביום 6.5.21 הוגש התסקיר הראשון, בו נכתב כי כיום הנאשם גרוש ועובד כמנהל אגף בעיריית פתח תקווה. הנאשם תיאר כי ברקע האירועים היו מצוקה ולחץ שחוה בהליך הגירושין, וההתרשמות הראשונה היתה שהוא מתקשה להכיר בחלקו ונוטה להשליך אחריות על המתלוננת. נכתב בתסקיר כי הנאשם הוא אדם אינטליגנטי נורמטיבי ומתפקד, ללא דפוסים עברייניים. עם זאת, ההערכה היא כי העבירות נובעות מקושי בוויסות רגשי במצבי דחק, וקיים סיכון להישנות עבירות, ללא הליך טיפולי מתאים. לאחר שהנאשם הביע נכונות ראשונית להשתתף בטיפול, הופנה למרכז לטיפול באלימות במשפחה. שירות המבחן ביקש דחייה למשך מספר חודשים.

ביום 5.9.21 הוגש התסקיר השני. נכתב כי הנאשם שולב בהליך הטיפול, אך בשל מגבלות כוח אדם, הוא עדיין מצוי ברשימת ההמתנה. למרות זאת, התרשם שירות המבחן לאורך התקופה, כי הנאשם מבין את חשיבות הטיפול, ומכיר בצורך. נכתב כי ההתרשמות היא מאדם בעל תפקוד תקין ויציב, ושאירופות נורמטיביות. אמנם, קיימת נזקקות לטיפול בנוגע לדפוסי התנהלות במערכות יחסים, אך קיימת הטבה במצבו של הנאשם והפחתה בסיכון. לנוכח כל אלה, ההמלצה היא כי ניתן לסיים את ההליך תוך העמדת הנאשם בצו מבחן, במסגרתו ישולב בתכנית טיפול במרכז לטיפול באלימות במשפחה. כמו כן, הומלץ להטיל של"צ בהיקף 200 שעות. בשאלת ההרשעה נכתב כי הוצגו מסמכים בעניין פגיעה קונקרטית תעסוקתית שתיגרם לנאשם באם יורשע. לאור הצורך לשמר את עבודתו כעוגן לפרנסת המשפחה, ולאור העדר עבר פלילי ונטילת האחריות, הומלץ לסיים את ההליך ללא הרשעה.

טיעוני הצדדים

בפתח הדברים, עתרה התביעה לדחיית הטיעונים לעונש, והפניית הנאשם שוב לשירות המבחן לצורך שילובו בטיפול ועריכת תסקיר משלים. זאת, בשל הפער בין האמור בתסקיר הראשון ולפיו הוא זקוק לטיפול, ובין האמור בתסקיר השני, שהמליץ על הטלת צו מבחן, למרות שלא ניתן טיפול עדיין. ואולם, לאחר שבחנתי את העתירה, החלטתי כי לעת הזו יש לדחותה. ציינתי כי בעוד שבימים כתיקונם ייתכן שהיה מקום לקבל תסקיר משלים, הרי אין הדבר כך בעיצומו של משבר הקורונה, שהוביל לעומסי עבודה חריגים אצל שירות המבחן. אזכיר שוב כי לצערנו, מצויים אנו במציאות שבה נאלצים הצדדים ובית המשפט להמתין כמעט שנה למתן תסקיר, והדבר מאט את ההליך המשפטי וגורם לעינוי דין ממשי. אף בעניינו של הנאשם דנן, נתבקש התסקיר הראשון עוד ביום 19.10.20, והנה עומדים אנו היום בשלהי שנת 2021, כשהנאשם טרם החל להשתתף בפועל בתכנית טיפולית, אלא מצוי עדיין ברשימת המתנה, בשל העומס הרב. בנסיבות הללו, מצווה בית המשפט לשקול היטב האם במקרה שלפניו ראוי להעמיס משימות נוספות על קצין המבחן, או שמא ניתן להסתפק בהמלצות התסקיר שניתן, הגם שבאופן מיטבי ניתן היה להורות על מתן תסקיר

משלים. בעניינו של הנאשם דנן, החלטתי כי לעת הזו, ובשים לב לטיב העבירות ולמכלול נסיבותיו כעולה משני התסקירים שהוגשו, אין הצדקה להורות על תסקיר משלים.

בעקבות ההחלטה טענו ב"כ הצדדים לעונש.

ב"כ התביעה טענה כי בהתאם להלכה הפסוקה, יש להחמיר בענישה בנוגע לעבירות אלימות בתוך התא המשפחתי. נטען כי הנאשם לא נטל אחריות עד לאחר עדותה של המתלוננת, ובתחילה אף לא הכיר בצורך הטיפולי, ולא ברור מה הביא לשינוי בעמדת קצין המבחן שקבע בתסקיר האחרון כי קיימת הפחתה בסיכון, הגם שלא ניתן כל טיפול עד כה. עם זאת, התביעה ערה לכך שמדובר בנאשם ללא כל עבר פלילי, המנהל אורח חיים נורמטיבי. בנסיבות אלה, טענה ב"כ התביעה כי מתחם העונש ההולם עבור כל אחד מן האישומים נע בין מספר חודשים מאסר ועד 12 חודשי מאסר, וכי יש להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. ביחס לסוגית ההרשעה, טענה ב"כ התביעה כי העבירות אינן מתאימות לאי הרשעה ובנוסף, הנאשם לא הוכיח קיומו של נזק קונקרטי הצפוי לו, ולכל היותר יהיה עתידו המקצועי נתון לשיקול דעת המעסיק. נטען כי לא די בכך על מנת להימנע מהרשעה.

ב"כ הנאשם טען כי העבירות בהן הורשע הנאשם כללו מילות איום ותקיפה שאינה מן החמורות, באירוע שבו אף המתלוננת היתה מעורבת. מאז ביצוע העבירות חלפו למעלה משנתיים, והתסקיר משקף שינוי ממשי ביחסי השניים, הגם שהתגרשו זה מכבר, והקשר ביניהם ממוקד במשמורת בנותיהם. נטען כי הנאשם מהנדס חשמל ומכהן כמנהל אגף בעיריית פ"ת, וכן משתתף במכרזים לתפקידים שונים, אשר לצורך המועמדות בהם נדרשת לו תעודת יושר. לפיכך, נטען כי ההרשעה תגרום נזק קונקרטי וממשי לנאשם. עתירת ההגנה היא לביטול ההרשעה וסיום ההליך על פי המלצת שרות המבחן.

הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו והסביר כי הרשעה תמנע ממנו להתקדם בעבודתו.

מתחם העונש ההולם

כפי שנכתב לעיל, הנאשם עותר לסיום ההליך ללא הרשעה. לצורך בחינת עתירתו זו, יש לבחון תחילה מהו מתחם העונש ההולם, על פי עקרונות הענישה הנוהגים.

מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג ידועה, ודי אם אפנה להלכות שנפסקו בעניין זה בבית המשפט העליון (רע"פ 182/13 **משה נ' מד"י** (21.1.13), ע"פ 6758-07 **פלוגי נ' מד"י** (11.10.07)). עם זאת, כידוע, מנעד הענישה הוא רחב ביותר, לנוכח הצורך לבחון את חומרת המעשה הקונקרטי, וכן לנוכח חשיבות הנסיבות שאפפו את ביצוע העבירה, וטיב יחסי הזוג מאז ביצועה.

בעניינו, הנאשם איים על המתלוננת בפגיעה באחיה באופן המטיל אימה, אך מדובר באיום במהלך וויכוח סוער, לאחר ששמע כי המתלוננת מזעיקה את אחיה כעזר כנגדה, למולו. גם מעשה התקיפה בוצע במהלך וויכוח סוער, ולפי

תיאור העובדות האלימות החלה ביזמת המתלוננת דווקא, עת חטפה מידי הנאשם את מכשיר הטלפון שלו. למעשה, הנאשם פעל בתגובה למעשי המתלוננת, ומעשיו התמצו באחיזת ידה והוצאת הטלפון מידיה בכוח, כך שניתן לומר כי מידת אשמו באירוע זה, אינה מן החמורות (רע"פ 538/21 גנאיים נ' מד"י (4.2.21)). בנוסף, אין המדובר בתקיפה אלימה ביותר, בכוח רב, או באופן שהותיר חבלות.

לנוכח מכלול הנסיבות ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי עתירת התביעה לקבוע כי המתחם הוא של עונשי מאסר בפועל, וכן העתירה להטיל עונש של מאסר בעבודות שירות, הן מחמירות יתר על המידה ואף בלתי מידתיות. לדעתי, המתחם ההולם את העבירה בנסיבותיה, נע בין עונש הצופה פני עתיד, לבין עונש קצר של מאסר שירוצה בעבודות שירות.

לאור קביעה זו, אגש כעת לבחינת שאלת ההרשעה.

האם יש מקום לביטול ההרשעה?

אין צורך להביא שוב הלכות ידועות בדבר הכללים על פיהם יכריע בית המשפט בשאלת ההרשעה, כפי שפורטו בע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.08.96), ובע"פ 9150/08 מד"י נ' ביטון (23.07.09). בתמצית, על הנאשם להראות כי הימנעות מהרשעה יכולה להתיישב עם האינטרס הציבורי בענישה בגין העבירות שביצע וכן עליו להראות כי ייגרם לו נזק קונקרטי באם יורשע.

בענייננו, שני האירועים בגינם נותן הנאשם את הדין הם חריגים לאורח חייו הנורמטיבי, ולהיותו נעדר כל עבר פלילי.

כפי שנכתב לעיל, באירוע הראשון הנאשם אמנם איים על המתלוננת באופן מכוער שהיה בו כדי להטיל אימה, אך עלי להודות כי ההתרשמות היא שלצד העובדה שבתסכולו בחר דרך ביטוי אומללה כלפי אחיה של המתלוננת, אין המדובר במי שהתכוון לפעול באלימות הלכה למעשה. באירוע השני, תיאור העובדות כפשוטן מעלה כי המתלוננת זו שיזמה את האלימות, ומעשיו התמצו בניסיון לחלץ מידיה את מכשיר הטלפון שלו, לאחר שחטפה אותו מידי, כך שמדובר בהתרשמות הדדית לכל דבר ועניין.

כיוון שהודאת הנאשם נמסרה לאחר שנשמעה עדות המתלוננת, היתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם ממנה, וממערכת היחסים ששררה בין בני הזוג. מבלי לקבוע מסמרות, אציין כי התרשמתי שמדובר במתלוננת אסרטיבית ודעתנית, שלא עמדה כעלה נידף מול הנאשם, והדבר מצא ביטוי בחלקה באירוע נושא האישום השני, כאמור.

עוד חשוב לציין כי על פי התסקיר, וכן על פי הטיעונים ששמעתי, הנאשם נוטל אחריות, מעוניין בטיפול ואף יזם קשר עם גורמי הטיפול. רק בעטיו של העומס אצל שירות המבחן, טרם הוחל בטיפול בפועל. עוד עולה כי בני הזוג

התגרשו זה מכבר.

לאור כל הנתונים הללו, אינני מתרשמת כי נשקפת מצד הנאשם מסוכנות ממשית. וודאי שכך יהיה לאחר שישולב בתכנית הטיפולית המוצעת על ידי שרות המבחן.

להלן אראה כי עתירת הנאשם להימנעות מהרשעה אינה חריגה בנוף פסיקת בתי המשפט, שכן במקרים רבים מאד הסתיים ההליך ללא הרשעה, גם כשהמדובר היה בנסיבות חמורות מאלה שלפניי. להלן דוגמאות מייצגות:

בת"פ 14367-06-13 **מד"י נ' פלוני** (20.4.15), הודה הנאשם בכך שאיים על בת זוגו, השליך כלים והצית את ביתם. הנאשם הוא ד"ר לסטטיסטיקה ומרצה באוניברסיטה. בעקבות האירוע עבר תהליך טיפול והתסקיר שהוגש המליץ להימנע מהרשעה. בית המשפט אימץ את ההמלצה לנוכח הסיכון הנמוך להישנות העבירה והפגיעה הצפויה מן ההרשעה.

בת"פ 36976-06-10 **מד"י נ' דעיס** (4.3.14) הודה הנאשם בכך שהכה את בת זוגו בפניה עד שנפלה ונגרמו לה המטומה סביב העין וסימני חבלה בכתף. תסקיר שהוגש מצא כי הנאשם אינו מעוניין בטיפול. למרות זאת התרשם בית המשפט כי הנאשם בוש ונכלם. כיוון שעבד כנהג מונית העלול להיפגע מן ההרשעה, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 43911-10-16 **מד"י נ' יו'י** (18.12.20) נמצא כי הנאשם תקף את בת זוגו בכך שמשך בשערותיה וקילל אותה תוך שהעירה משנתה. המדובר היה בעובד הרכבת שנדרש לתעודת יושר לצורך כניסה לנמל אשדוד בעבודתו. בית המשפט נמנע מהרשעתו לאחר תסקיר שנשא אופי חיובי.

בת"פ 60519-10-13 **מד"י נ' פלוני** (1.6.14) הודה הנאשם בכך שבמהלך ויכוח חיבק את בת זוגו בחוזקה עד ששניהם נפלו. לאחר מכן איים עליה שיהרוג ויחנוק אותה, היכה אותה באמצעות מגבת ודחף אותה עד שנפלה ארצה. שרות המבחן העריך כי הרשעה עלולה לפגוע בנאשם שהוא מהנדס ובין לקוחותיו נמנים גופים ממשלתיים. בית המשפט אימץ את המלצת התסקיר ונמנע מהרשעה.

בת"פ 16594-06-17 **מד"י נ' פלוני** (11.11.19) הודה הנאשם בכך שהשליך אבן לעבר בת זוגו ובתו בת השנתיים, אך לא פגע בהן, וכן ניסה להשליך אבן נוספת. לאחר שנתקבל תסקיר ששיקף העדר דפוסים אלימים וכן הוצג מכתב לפיו הרשעה תוביל להפסקת העסקתו, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 2398-09 **מד"י נ' בלאוסוב** (29.1.12) הודה הנאשם בכך שבעט בבת זוגו עד שנפלה. ניתנו תסקירים שהראשון ביניהם היה שלילי והשני משקף שיתוף פעולה מלא. נכתב כי הרשעה תפגע בתעסוקת הנאשם, לכן הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 45518-01-13 **מד"י נ' י"ג** (29.12.13) הודה הנאשם בריבוי מקרים של תקיפת ילדיו הקטינים. על פי התסקיר שהוגש, הנאשם סובל ממחלה כלשהי שלא צוינה. הנאשם השתלב בתהליך טיפולי בעקבות ההפניה. בית המשפט התרשם כי קיים סיכון של ממש לפרנסת הנאשם באם יורשע, כיוון שהוא עובד בחברה המספקת שירותים לתעשיות ביטחוניות, הדורשות העסקת עובדים ללא עבר פלילי. ההליך הסתיים ללא הרשעה.

בת"פ 44307-02-14 **מד"י נ' פלוני** (6.3.15) הודה הנאשם בשורת איומים כלפי בת זוגו וכן בכך שסטר לה בפניה. הנאשם עבר תהליך טיפול משמעותי וארוך וניתנו בעניינו 6 תסקירים. בעניין הפגיעה הצפויה נכתב כי לא היה יציב מבחינה תעסוקתית, אף כי עבד בעבר כמתווך. בית המשפט קבע כי הנאשם לא הוכיח פגיעה צפויה בתעסוקתו אך נתן משקל רב לתהליך השיקום שעבר, ונמנע מהרשעה.

בת"פ 30253-09-14 **מד"י נ' אוסטויב** (15.10.15) נקבע כי הנאשם דחף את בת זוגו. לאחר שהוגש

תסקיר בעל אופי חיובי בו נקבע כי האירוע חריג לאורחותיו, ומאחר שעבד כטבח בחברת קייטרינג המספקת שירותים לחברות הדורשות תעודת יושר, נמנע בית המשפט מהרשעה.

בת"פ 44891-10-17 **מד"י נ' בכר** (21.11.18) הודתה הנאשמת בכך שתקפה את בן זוגה בסטירות בפניו וכן קפצה עליו והיכתה אותו בבטנו ובגבו. לאחר שניתן תסקיר בעל אופי שיקומי, וכיוון שמדובר היה במי שמעוניינת להמשיך בעבודה בשירות המדינה, נמנע בית המשפט מהרשעתה.

עוד אציין כי במקרים רבים הסכימה התביעה לסיים הליך בגין תקיפת בת זוג, ללא הרשעה, לאחר שניתן תסקיר שהמליץ כך, וזאת גם כשעובדות האישום היו חמורות באופן משמעותי מאלה שבפניי, וכללו לעיתים הכאת בן הזוג או ביצוע עבירות בנוסף לתקיפתו (ת.פ. 10162-09-10 **מד"י נ' פלוני** (23.2.15); ת.פ. 48151-06-14 **מד"י נ' סלחית** (20.7.15); ת.פ. 27456-10-12 **מד"י נ' סידי** (13.7.15); ת.פ. 626-01-11 **מד"י נ' פלוני** (10.4.14); ת.פ. 39734-08-11 **מד"י נ' שניידר** (14.11.13); ת.פ. 20766-05-12 **מד"י נ' לוסקי** (15.6.13)). מעבר לכך, במאגרי הפסיקה ניתן למצוא לא מעט מקרים של עבירות אלימות כלפי בן הזוג, בהם הסתיים ההליך ללא הרשעה, בהסכמת התביעה, אף ללא בקשת תסקיר, וללא הוכחת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשם. לצורך הדוגמא ניתן לראות: ת.פ. 5370-12-13 **מד"י נ' פלוני** (19.6.14); ת.פ. 47369-04-14 **מד"י נ' כהן** (1.1.15); ת.פ. 44079-10-14 **מד"י נ' פלוני** (19.5.15); ת.פ. 43252-04-14 **מד"י נ' רונצוויג** (12.7.15); ת.פ. 34671-04-11 **מד"י נ' אוזן** (13.3.12); ת.פ. 32874-06-14 **מד"י נ' פלוני** (7.10.14); ת.פ. 45387-07-14 **מד"י נ' פלוני** (21.10.15); ת.פ. 35642-10-14 **מד"י נ' פלוני** (24.8.15).

באופן דומה, במקרים רבים הסתיים ההליך הפלילי ללא הרשעה, בנוגע לעבירת איומים (ת.פ. 41892-03-10 **מד"י נ' פלוני** (19.3.13); ת.פ. 50605-10-12 **מד"י נ' דוד** (7.3.13); ת.פ. 44307-02-14 **מד"י נ' פלוני** (16.3.15); ת.פ. 14367-06-13 **מד"י נ' פלוני** (20.4.15); ע"פ 111/14 **פלוני נ' מד"י** (1.4.14); ע"פ 43351-08-14 **אלמיו נ' מד"י** (24.11.14); ת.פ. 33285-05-14 **מד"י נ' אבוקסיס** (22.2.15); ת.פ. 47916-01-12 **מד"י נ' פלוני** (15.4.15)).

לדעתי, המסקנה העולה מכל האמור היא כי טיב העבירות שביצע הנאשם, שלא היו ברף החמור ביותר של עבירות האלימות, מאפשר לשקול הימנעות מהרשעה. זאת בייחוד בשים לב למתחם ההולם שקבעתי, ולפיו סביר להניח כי גם אלמלא עתר הנאשם להימנע מהרשעתו, לא היה מקום להטיל עליו מאסר בעבודות שירות כעיתירת התביעה.

מבחינת הנזק הצפוי מן ההרשעה, הנאשם טוען כי עיסוקו כמנהל אגף בעירייה וכוונתו להתמודד במכרזים ציבוריים בעתיד, ייפגעו באם יורשע. בעניין זה, הציג את **חוק הרשויות המקומיות (מהנדס רשות מקומית) התשנ"ב-1991**, הקובע כי אחד מתנאי הכשירות לשמש כמהנדס הוא העדר הרשעה בעבירה שיש עמה קלון. כמו כן, הראה כי באתרי האינטרנט של מועצות מקומיות ועיריות שונות, הועמדו תנאי כשירות לתפקידי מנהל-אגף הכוללים העדר הרשעות בכלל, או בעבירות שיש עמן קלון.

גם שרות המבחן שוכנע כי הנאשם עלול להיפגע מבחינה תעסוקתית באם יורשע, ועל כן הומלץ לסיים את ההליך ללא הרשעה.

היות שהנטל המוטל על הנאשם בשלב הטיעונים לעונש הוא ברף הוכחה של מאזן הסתברויות, ולאחר שהעיד

בפניי אודות הפגיעה הצפויה לו, ולא נסתרה טענתו, שוכנעתי כי עלולה להיגרם לו פגיעה של ממש באם יורשע.

סופו של דבר, אני קובעת כי היחס בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה, ובין חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי, אינו סביר. לפיכך, ענייננו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה.

גזירת הדין

אני מבטלת את ההרשעה ומורה כי ההליך יסתיים ללא הרשעה.

בהתאם להמלצת שרות המבחן, אני מורה כדלהלן:

- א. הנאשם יעמוד בצו מבחן לשנה.
- ב. הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 200 שעות בפיקוח שרות המבחן, על פי תכנית שתוכן ותוגש לאישורי, בתוך 21 יום..

המזכירות תודיע לשרות המבחן.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"א כסלו תשפ"ב, 15 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.